

Sygn. akt V KK 239/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,
sprawy **T. D.**
skazanego z art. 280 § 1 kk, art. 226 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 2 lipca 2013 r., sygn. akt V Ka 415/13
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie
z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K 153/12,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 r., skazał T.D. za przestępstwa: 1) z art. 280 § 1 k.k. – na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności 2) z art. 226 § 1 k.k. – na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody.

W apelacjach od tego wyroku oskarżony i jego obrońca podnieśli zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa procesowego – art. 5 § 2 k.p.k., kwestionując walor dowodowy rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzoną.

Sąd Okręgowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 2 lipca 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego podniósł zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego – art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., i wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Koszalinie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Brak racjonalnych podstaw do uznania, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., która obligowałaby Sąd odwoławczy – zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. - do rozpoznania sprawy w szerszym zakresie niż określony we wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę apelacjach.

Autor kasacji w sposób jednostronny, dla uzasadnienia z góry przyjętego założenia, interpretuje treść protokołu rozprawy głównej z dnia 21 listopada 2012 r. Istotnie pokrzywdzona B. K. została przesłuchana pod nieobecność oskarżonego (art. 390 § 2 k.p.k.), jednakże mimo braku zapisu w protokole, iż zarządzono powrót oskarżonego na salę rozpraw, treść protokołu jednoznacznie i logicznie wskazuje, że oskarżony uczestniczył osobiście w dalszej części rozprawy, odczytano mu treść zeznań świadka złożonych pod jego nieobecność, umożliwiono mu pełną aktywność procesową. W tym zakresie należy podzielić argumentację prokuratora, przedstawioną w pisemnej odpowiedzi na kasację.

Treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie pozostawia wątpliwości, że podniesione w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentując własną ocenę dowodów, powtarza argumentację apelacji, atakuje sposób procedowania sądu pierwszej instancji, polemizując z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów, tym samym intencją skarżącego jest spowodowanie kontroli ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko prokuratora przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.